

Cho em

“Anh à, cho em tiền đi, em muốn mua một chiếc máy vi tính!”

Tuy cũng chẳng khá giả gì, tiền viết truyện cũng chẳng có, nhưng nếu bạn gái tôi muốn, tôi nhất định sẽ cho em. Từ hôm ấy, tôi bắt đầu cật lực làm việc ở một tiệm bán xăng, trông xe cho cửa hàng ăn nhanh và làm chân bê đồ ở một tiệm mì. Cố gắng hết sức và chi tiêu dè dặt nhưng cuối cùng ba tháng sau, rốt cuộc tôi cũng chỉ kiếm được có hơn sáu triệu...

Tôi muốn trở thành một tiểu thuyết gia.

Chính xác hơn là một tiểu thuyết gia luôn viết truyện xoay quanh chủ đề tình yêu dành cho phái nữ. Sẽ thật kì quặc nếu bạn là con trai và bạn thích viết những gì thuộc về nữ giới, nhưng không hiểu sao, dường như đó là một ước mơ trong vô vàn các ước mơ viễn vông khác của tôi... À, có thể gọi nôm na đó là đam mê cũng được.

Tôi viết truyện, nhưng chưa bao giờ được ai hay nhà xuất bản nào chú ý tới chứ đừng nói đến chuyện in sách. Mặc dù đã từng có lúc tôi chán nản muốn từ bỏ đam mê kì quặc này, nhưng bạn gái tôi luôn nói: “Đã là đàn ông thì phải kiên trì, phải có chí lớn. Em tin chắc sau này anh sẽ thành công!”

Và em ấy chính là động lực to lớn nhất giúp tôi tiếp tục cầm bút.

Một mùa nữa lại sắp qua rồi...

“Anh à, cho em tiền đi, em muốn mua một chiếc máy vi tính!”

Tuy cũng chẳng khá giả gì, tiền viết truyện cũng chẳng có, nhưng nếu bạn gái tôi muốn, tôi nhất định sẽ cho em. Từ hôm ấy, tôi bắt đầu cật lực làm việc ở một tiệm bán xăng, trông xe cho cửa hàng ăn nhanh và làm chân bê đồ ở một tiệm mì. Cố gắng hết sức và chi tiêu dè dặt nhưng cuối cùng ba tháng sau, rốt cuộc tôi cũng chỉ kiếm được có hơn sáu triệu...

“Anh thật là chậm chạp quá đấy... Vì chờ anh lâu như vậy, nên cuối cùng em cũng tự mua rồi.”

“Vậy còn số tiền này...?”

“Giữ lấy lo cho anh đi, đã sống một mình rồi mà chẳng bao giờ chịu lo cho bản thân. Lấy tiền đó đi tu bổ lại mình, mua một chút quần áo mới... Người yêu em nhất định sẽ rất đẹp trai!”

Tôi phì cười vì gương mặt và giọng nói đáng yêu của em.

Một mùa nữa đã qua rồi...

“Em à, anh đã hoàn thành xong tiểu thuyết đầu tay của mình rồi!”

“Anh cho em nhé? Đẳng nào cũng không ai ngoài em đọc truyện của anh mà, cho em nha anh?”

Tiểu thuyết đầu tay tôi viết trong ba năm. Nó không những chứa đựng cảm xúc, tâm trạng, mồ hôi và nước mắt của tôi, mà nó còn là thứ tôi hi vọng giúp tôi đạt được ước mơ của mình... Nhưng nếu em muốn, dù phải hi sinh ước mơ nhỏ nhoi này...

“Cho em đó.”

“Cám ơn anh! Yêu anh lắm lắm!”

Một mùa nữa lại sắp đến rồi...

“A, sắp đến sinh nhật ba em rồi. Phải mua quà gì bây giờ nhỉ?”

Em hỏi khi chúng tôi đang đi dạo trên phố. Rồi đột nhiên, em kéo tay tôi đến trước một tiệm quần áo.

“Oa, bộ comple đó đẹp quá! Chắc là hợp với ba em lắm ha anh?”

“Ừm.”

Tôi mỉm cười lặng lẽ, ngắm nhìn em vui vẻ trò chuyện với chị chủ hàng.

Đột nhiên tôi ích kỉ muốn nói với em: “Em à, sinh nhật anh cũng sắp đến rồi...”

Sau khi mua xong bộ comple đắt tiền đó, em hạnh phúc nắm tay tôi, thả bộ từng bước chậm rãi về nhà.

“À anh ơi, anh cho em cái nơ màu huyết dụ của anh nha? Em thấy cái đó rất hợp với bộ comple này, cho em đi anh?”

Chiếc nơ đó là quà mà ba mẹ tôi để lại trước khi ra đi, có thể nói nó là kỉ vật vô giá thứ hai trong lòng tôi. Còn thứ quý giá nhất trong cuộc đời tăm tối của tôi, không gì khác chính là em.

“Ừm, anh cho em đó.”

Mùa đông năm nay thật lạnh...

Tôi hiếm khi bị ốm, nên khi đã sốt rồi thì sốt rất lâu và rất nặng. Cảm giác đầu như muốn nổ tung, cổ họng như bị đốt cháy, hô hấp khó khăn, người nóng bức khó chịu vô cùng...

Ước gì em ở đây lúc này...

Bỗng có tiếng điện thoại, tôi khó khăn nhấc máy:

“Anh à, anh đang làm gì thế?”

Giọng nói của em vẫn rất dịu dàng và ấm áp.

“Anh cho em một cái hẹn có được không?”

“Xin lỗi...” – Tôi cố gắng phát ra tiếng một cách rõ ràng nhất có thể - “Bây giờ anh không thể đi cùng em...”

“Anh đang ốm à?”

Tôi im lặng, đợi em nói tiếp.

“Anh nhớ mặc áo ấm và uống thuốc đầy đủ nhé, à, còn phải nấu cháo nữa...”

“Ừm...” – Tôi mỉm cười trong vô thức – “Khi nào anh khỏe, chúng mình sẽ đi chơi sau nhé?”

Một khoảng im lặng cắt ngang giữa em và tôi. Sau cùng, tiếng em vang lên đột ngột, dường như vỡ òa trong nước mắt: “Anh à, em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em”

Và tiếp sau đó là tiếng “bíp, bíp...” kéo dài.

Mùa đông qua đi. Mùa xuân sắp tới rồi...

Sáng sớm thức dậy, sau một trận ốm kéo dài, tôi thấy đầu óc sáng khoái và thân thể linh hoạt hơn hẳn. Điều đầu tiên tôi nghĩ tới là cái hẹn với em sau khi khỏi bệnh.

Tôi nhanh chóng thay quần áo và đi thẳng đến nhà em, trước khi đi không quên mua theo một đóa uất kim hương – loài hoa mà em yêu thích nhất. Chà, một tuần rồi không gặp, tôi thực sự có rất nhiều chuyện muốn nói với em...

Thật ra thì đây là lần đầu tiên tôi đến nhà bạn gái. Trước đây em có mời tôi đến nhưng tôi thường viện cớ viết truyện nên không đến được. Sự thật là tôi thấy lúng túng nếu phải đối diện trước ba mẹ em, liệu ba mẹ đầy quyền quý của em có chấp nhận cho em quen với một thằng lông bông như tôi?

Đứng trước cổng ngôi biệt thự, tôi ấn nhẹ vào chiếc chuông cửa. Chưa đầy phút sau, bác giúp việc đã chạy ra: “Cậu tìm ai?”

“Linh có ở nhà không bác? Cháu đến rủ em ấy đi chơi...”

“Cậu nói gì lạ vậy?” – Bác giúp việc bỗng tái mặt – “Cậu chưa biết tin gì sao?”

“Tin gì ạ?”

Tôi bỗng thấy trào lên trong người một cảm giác lo lắng kì lạ.

“Cô chủ bị bệnh đã qua đời hai hôm trước rồi...”

Mùa xuân năm nay, rốt cuộc tại sao lại đến muộn như vậy?

Hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi ba của tôi.

Tôi nhận được món quà từ em là một bộ comple đắt tiền và một chiếc nơ màu huyết dụ. Mặc bộ đồ đó vào người, tôi có cảm giác giống như em đang đứng cạnh tôi, bất giác, tôi mỉm cười.

Tôi nhận được hợp đồng in sách từ một nhà xuất bản lớn. Họ nói có người đã phát tán truyện của tôi trên mạng và gửi bản thảo đến nhà xuất bản. Họ còn nói tiểu thuyết đầu tay của tôi đã gây được tiếng vang lớn, tạo thành một cơn sốt trong giới trẻ... Vậy là cuối cùng, nhờ em, ước mơ của tôi cũng thành hiện thực.

Cám ơn em.

Sau khi nhận tiền nhuận bút từ nhà xuất bản, tôi lặng lẽ đi mua lại các thứ mà em đã tặng cho tôi.

Chiếc máy vi tính này, tôi tặng cho em.

Bộ comple đắt tiền này, tôi tặng cho em.

Chiếc nơ màu huyết dụ này, tôi tặng cho em.

Tiểu thuyết đầu tay của tôi, viết ra cũng là để cho em.

Trên đời này, không có thứ gì em mong muốn mà tôi không thể trao cho em. Và em từng nói với tôi, thứ em mong muốn nhất chính là tôi và tình yêu của tôi...

Giờ tôi sẽ cho em tất cả.

“À, mà câu chuyện tiếp theo của tôi nên đặt tên là gì đây?”

“Cho em...”

“Ừ, đó là một cái tên hay!”